

PUF

pinguinul rătăcit

- O poveste de Crăciun -

Ilustrații: Molnár Anita

Cuprins

Capitolul I.....	3
Capitolul II.....	8
Capitolul III.....	14
Capitolul IV.....	20
Capitolul V.....	27

Capitolul I

Este orașul împodobit cu luminițe colorate ninge cu steluțe dolofane de nea. Prichindeii ieșiți la săniuș, roșii în obraji de la atâta bulgăreală, scoteau din când în când limba să prindă câte-un fulg. Răzleț, când cineva deschidea ușa unui magazin, șuieratul înfundat al viscolului încă domol era înviorat de clinchete. Mai era o săptămână până la Crăciun și atmosfera de poveste îi făcea și pe cei mici, și pe cei mari, să îndrăznească să spere. La ce? Păi... cei vârstnici visau la o vizită mai îndelungată a nepoților de sărbători și la o soluție care să le fixeze mai bine proteza dentară. Adulții visau la aceleași lucruri plictisitoare despre care discută în fiecare zi: și mai mulți bani, și mai multe tablete, telefoane sau alte lucruri de care nu au neapărată nevoie. Copiii voiau câte-un trenuleț, o ciocolată, un ursuleț de pluș, o păpușică, o acadea... sau zece, în funcție de câte scrisori cu dorințe îi trimiteau lui Moș Crăciun.

Numai pinguinii de la grădina zoologică erau fericiți pe deplin. Nu își doreau altceva decât ca totul să rămână exact cum era atunci: un peisaj feeric de iarnă. Făcându-i-se milă să-i vadă în cușcă pe o asemenea vreme, îngrijitorului de la zoo îi veni ideea să-i lase liberi măcar cât ninge. Deși se înserase binișor, bătrânelul nu mai avu inimă să-i încuie la loc. Așa că cei câțiva pinguini păseau cu grijă, lipa-lipa, pe ghețușul de pe alei, iar cei mai zburdalnici își luau avânt și alunecau pe burțile lor albe. Se simțeau în largul lor printre troiene, în ciuda viscolului care se tot întetea. Zâmbind, îngrijitorul se hotărî să-i mai lase puțin pe-afară.

Văzându-se nesupravegheat, Puf – cel mai mic și mai neastâmpărat din grup – le zise celorlalți:

- Haideți să sărim din copac direct în zăpadă!
- Ei, nici chiar așa, se auzi un răspuns în cor. Noi vrem să rămânem totuși cu oscioarele întregi. Nu vezi ce înalți sunt copacii de pe-aici?

– Pfff, nu sunteți deloc curajoși! se răsti micul pinguin, strâmbându-se la ei. Parcă nu ne-ar fi clocit aceeași mamă când eram ouă... Când ați sărit ultima oară în ceva atât de pufos și rece?

– Ești pe cont propriu, eu am rău de înălțime, oftă una dintre surorile lui. Dar ai mare grijă, Puf, te rog!

– Stai liniștită, sunt un cățărător expert! se laudă Puf.

„Sau așa cred...”, gândi el cu spaimă, aruncând o privire în sus și înghițind în sec. Puse apoi piciorușele portocalii în crăpăturile din scoarța copacului și, îmbrățișând trunchiul cu înotătoarele, Puf își începu anevoiosul urcuș. Nu îndrăzni să privească în jos nicio clipă, știind că l-ar fi părăsit orice urmă de curaj. Pinguinii pur și simplu nu sunt făcuți pentru a se sui în copaci!

Din cauza zăpezii viscolite, cei rămași jos abia mai zăreau un fund rotunjour și pufos undeva sus, printre ramuri.

– Puf! Puf, ai înnebunit? tot strigau pinguinii, dar vântul tăios le acoperea glasurile.

Viscolul deveni atât de puternic, încât restul animalelor de la zoo își abandonaseră cuștile și se retraseră în culcușurile lor din clădiri. Înfofolit și abia croindu-și drum prin nămeți, îngrijitorul se ivi de pe o alee troienită. Mergea cât de repede putea și își reproșa întruna că lăsase pinguinii nepăziți pe așa vreme.

Dar între crengi, cui îi păsa? Socotind că ajunsese suficient de sus ca să plonjeze în zăpadă și să-și impresioneze frații, Puf se opri. Dădu repejor din picioare, se poticni puțin, dar reuși să se ridice pe creangă. Sprijinindu-se de trunchi și mijind ochii în viscol, micul pinguin aruncă o privire în jos, dar nu zări mai nimic. Se întunecase de-a binelea și tot ce mai strălucea era neaua proaspăt depusă sub un stâlp de iluminat. Fără să bănuiască nimic despre întoarcerea îngrijitorului, Puf își luă avânt și începu să alerge către

capătul ramurii. Dar ce ghinion! După vreo doi-trei pași, când zăpada se scutura deja sub greutatea lui, pinguinul văzu ce crenguță subțire fusese-n stare să aleagă pe post de trambulină... Prea târziu. Încă un pas și ramura îl aruncă în sus înainte să apuce să sară. Învârtindu-se prin aer, Puf simți că-l ia amețeala. După aterizare, scoase buimac capul din zăpadă și strigă, mândru nevoie mare:

– Ura! Cum, nu mă aplaudă nimeni?...

Zâmbetul i se șterse repede de pe față.

– Hei, unde sunteți cu toții?

Mirat, Puf se scutură de zăpadă. Privi în jur și văzu în spatele său gardul înalt al grădinii zoologice.

– Oh nu... Nu, nu, nu! Nu pot să cred, am sărit afară din grădina zoologică?!

Pinguinul privi gardul și se descurajă pe loc. „Pe-ăsta n-am cum să-l escaladez. Și-acum ce fac?”

Zări în desiş câteva perechi de ochi care sticleau în întuneric. Neștiind de frică, Puf porni într-acolo și se adânci în pădure.

– Pst! Hei, tu! se auzi o voce. Ce faci, ai de gând să ajungi cina cuiva? Zboară repede de-aici!

– Cine a spus asta? întrebă Puf și se opri. Pinguinii nu zboară.

– Ce fel de pasăre ești dacă nu poți să zbori? spuse din nou vocea. Nu semeni nici cu o rață, nici cu o găină... Dar n-avem timp pentru asta. Pleacă odată, aici sunt multe vulpi flămânde și una vine chiar acum spre tine!

– Ce să-mi facă o vulpe? Au îngrijitori care să le hrănească, nu sunt în niciun pericol...

– Ai grijă! mai apucă să-l avertizeze vocea înainte ca Puf să fie înhățat de vulpe.

– Ajutor! strigă micul pinguin.

– Vin acum!

Vocea se transformă pe loc într-o bufniță cu aripi imense, care se năpusti asupra vulpii. După câteva tumble prin zăpadă, pasărea cu ochi rotunzi și galbeni reuși să-l prindă pe Puf cu ghearele de un picior. Zbură cu el de lângă vulpe, care rămase să-i privească nedumerită.

– Of, ești prea greu, nu te mai pot duce, se vaită bufnița după o vreme. Cred că aici vei fi totuși în siguranță.

Urișa pasăre îl așeză pe Puf lângă o vizuină.

– Eu trebuie să mă întorc chiar acum, mai spuse ea, înălțându-se în întuneric. Viscolul mi-a dărâmat cuibul și mi-am lăsat puișorii în zăpadă numai ca să te salvez pe tine, nătărăule...

– Îmi pare rău... Și mulțumesc! strigă Puf după bufniță. Auzi, nu știi cumva în ce direcție e grădina zoologică?

Dar din cauza șuieratului puternic al viscolului, bufnița nu mai auzi nimic. Fâlfâitul aripiilor sale se pierdu în noapte. Singur, trist și înspăimântat de toate pățaniile, Puf oftă adânc. Scormoni apoi sub zăpadă, luă câteva frunze uscate și le aranjă în vizuină, făcându-și un culcuș comod. Obosit, pinguinul adormi pe loc.

